Skandinaviens Stjerne.

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandheden, Kundskaben, Dyden og Troen ere forenede.

25. Aarg. Nr. 2. *Den 15. Oktober 1875.* Pr.: 12 Øre pr. Expl.

Tale af Ældste William C. Dunbar,

afholdt i 20de Wards Forsamlingshus, Salt Lake City, den 18de Juli 1875.

(Sluttet.)

Jeg vil komme tilbage til det Spørgsmaal, som jeg tidligere fremsatte, have vi, som have sluttet os til denne Gjerning, gaaet fremad til Fuldkommenhed? Have vi, siden vi kom hertil, forbedret os noget? Jeg taler ikke om noget særlig Stort eller Mirakuløst, men gjør simpelthen det Spørgsmaal: Have vi forbedret os noget i saadanne almindelige Principer som Sædelighed, Ædruelighed, Ærlighed, Oprigtighed, Sanddruhed, broderlig Venlighed, Barmhjertighed og alle disse Principer, som endog den oprigtige Sekter udøver, ja som selv den Vantro, der hverken tror paa Bibelen, Gud eller Livet herefter, prakticerer, om han er et godt Medlem af Samfundet? Have vi bestræbt os paa at handle retskaffent med hinanden og ikke søgt at tage Fordel af hinandens Omstændigheder, men været ligefremme i al vor Handel, ærlige i vort Arbejde, oprigtige i alle vore indbyrdes Forbindelser og ikke søgt at nedrakke hinandens Karakter eller opmuntre til Fjendskab den Ene mod den Anden, men dyrket den Kjærlighed og Hengivenhed, som alene Evangeliet frembringer? Have vi siden den Tid, vi landede her, voxet i alle disse gode Principer, eller have vi gaaet tilbage? Dette er et vigtigt Spørgsmaal. Jeg vil ikke indlade mig paa Enkeltheder, thi det er unødvendigt, men jeg tror, Ingen er saa blind, at man ikke kan se, at en Forbedring er nødvendig. En Forbedring ved hvem? Det er ganske almindelig blandt Prædikanterne i Verden at sige til deres Tilhørere: „Gaa I" og „gjør I", men er det saa med de Sidste-Dages Hellige? Nej, vi behøve Alle Forbedring.

Der er iblandt os idag ikke saa Faa, som for nogle Aar siden gjorde de samme

Pagter, som vi gjorde, og som nu stride imod Gud og imod det Værk, om hvis Sandhed de mange Gange have baaret Vidnesbyrd i de Helliges Forsamlinger. De have baaret Vidnesbyrd om, at Gud ved sin Aand har vidnet med deres Aand, at dette Værk var sandt, at Josef Smith var en sand Guds Profet, og at han ved Aabenbaring og Befaling fra Himlen havde gjenoprettet Guds Kirke paa Jorden med Apostle, Profeter, Gaver og Velsignelser som i gamle Dage; og dog se vi idag Nogle, som efterat have baaret dette Vidnesbyrd begynde at stride imod disse Principer og af al deres Kraft stræbe at nedrive, hvad det har taget saamange Tusinder og saamange Aar at opbygge. Paa Grund heraf synes det for mig, uden derfor specielt at hentyde til den Klasse af Personer, som jeg netop har omtalt, at der er Mulighed for os at naa saavidt i Mørke og Oprør imod Evangeliets Principer og Guds Aand, og at falde saa dybt, at det er umuligt at forny os igjen, vi kunde da omvende os og blive døbte ti tusinde Gange, og det vilde ikke være til nogen Gavn; vi kunde faa Haandspaalæggelse saamange Gange, som vi ønskede, og det vilde ikke være til nogen Nytte af den Grund, at naar vi engang vare faldne i et saadant Mørke, kunde Gud aldrig i denne Verden bringe os tilbage. Det vilde derfor være vel at overveje og gjøre os selv disse Spørgsmaal: Efterleve vi praktisk vor Religion? Leve vi, forsaavidt som det staar i vor Magt, i alle Ting efter dens Forskrifter? Eller gaa vi tilbage ligesom Hunden til sit Spy og Soen til sin Søle?

Aandens Vidnesbyrd gjennem Guds Tjenere siger os, at vi ikke have gjort den Fremgang, som vi burde have gjort, og at Mange til en vis Grad ere gaaede tilbage. Nogle have sagt, at det er umuligt at staa stille, og at det, at staa stille, er et forklejnet Udtryk, saameget mere som vi i Johannes Aabenbaring læse om et Folk, som hverken var varmt eller koldt, og at Herren derfor truede med at udspy dem af sin Mund. Som sagt, Nogle holde det for givet, at vi enten maa gaa fremad eller tilbage, hvis det er sandt, og vi ikke have gaaet fremad, kunne vi ligesaa godt tilstaa, at vi have gaaet tilbage. Jeg har hørt Brødre hentyde til de gode Tider, de havde, og til den Kjærlighed og Iver, som existerede blandt de Hellige, da de først annammede Evangeliet. Hvorfor var det saa? Hvis vi dengang modtoge Velsignelser, var det paa Betingelse af Lydighed. Vi viste vor Tro i vore Gjerninger, derfor var den Almægtige nødt til at svare, da han ikke kan lyve. Vi gik frem i vore Hjerters Ydmyghed og Oprigtighed og annammede Evangeliet, og Himlene vare ikke længer lukkede, men bleve aabnede og nedlode sine Velsignelser over os. Hvis vi have Klager at fremføre idag og sige, at der ikke er saamegen Kjærlighed og Barmhjertighed, saamange Drømme, Syner og Tilkjendegivelser af Guds Kraft iblandt de Hellige nu som for femten eller tyve Aar siden, hvad er saa Grunden dertil? Har Gud forandret sig? Har hans Ord fejlet? Nej, Grunden er indlysende, og det er, at vi ikke have stræbet fremad til Fuldkommenhed, men istedet derfor have vi været efterladne og forsømlige, og næsten som et Folk kunne vi sige i den engelske Kirkerituals Sprog, som jeg forleden Dag i en Forsamling hørte anført: „Vi have ladet ugjort de Ting, som vi burde have gjort." Hvadenten dette med Rette kan anvendes paa os eller ikke, er Tiden sikkerlig kommen, da vi med mere Alvor maa tage fat og opbygge Guds Rige. Tiden er kommen, da vi med Sindighed og Ro bør undersøge os selv individuelt og ikke optage vor Tid med

at studere vore Naboers Gjøren og Laden, thi det Raad, som blev givet af vor Frelser, at en Person først maa udtage Bjælken af sit eget Øje, forinden han kan se at udtage Skjæven af sin Næstes, er ligesaa anvendelig paa den Slægt, der nu lever, som det var paa den, til hvem han talte, da han gjorde denne Bemærkning; thi ligemeget hvor fuldkomne vi anse os at være, vil en omhyggelig Undersøgelse af vort eget Liv og vore Karakterer vise, at der er Noget, hvori vi kunne forbedre os, og hvori vi kunne tjene Gud mere trofast.

Man siger, at Skotland er omtrent ligesaa helligt et Land som noget andet, men jeg har der seet en Mand prygle sin Dreng forat have børstet sine Sko en Søndag Morgen, og om Aftenen kommen hjem drukken og begyndt at forelæse sine Børn det længste af Esajæ Kapitler. „Kom Børn og faa ned Bibelen,“ og naar Bibelen er bragt frem, sætter han Brillerne paa, læser eller forsøger at læse, knæler derpaa ned og beder — drukken. Jeg erindrer et Tilfælde, som hændte i Liverpool Konference, med en Ældste ved Navn Davis; han blev nemlig bragt op for Konferencen, fordi han havde barberet sig en Søndag Formiddag; Folket pratede, snakkede, løj og sladrede saameget paa denne Mand, at de derved begik tusinde Gange mere Synd end Manden, der havde barberet sig paa en Søndag Formiddag. Jeg kunde anføre mange Ting forat vise Eder, at det ikke altid er den Mand, som ikke drikker, der kan kaste Sten paa den Maade, som gjør. Men Drukkenboltens Forargelse er offentlig, og vi betragte Drukkenskab med den største Væmmelse. En Mand kan lyve, stjæle og sværge og alligevel beholde sine Sandser, men naar en Mand bliver drukken, er han værre end et Dyr, thi han stiller sin Handlefrihed i Djævelens Hænder, og han kan bringe ham til at tage en Kniv og skjære Halsen over paa sin bedste Ven, uden alligevel at vide Noget om det; naar der saa afkræves ham Regnskab for sin Forbrydelse, anfører Drukkenbolten til Gunst for sin Utilregnelighed, at han var drukken. Der er Mange, som sige, at Drankeren kun skader sig selv, men jeg benægter det og siger, at en Familiefader, som drikker sig drukken, ikke blot skader sig selv, men ogsaa sin Hustru og sine Børn. Han bringer et daarligt Navn over dem, og som oftest bliver Fattigdom og Elendighed deres Lod. Tilmed har man aldrig endnu seet en Dranker, som ikke var en Løgner, thi han vil paa det Højtideligste forsikre, at han kun har taget ét Glas, medens han i Virkeligheden har taget femten.

Man vil maaske spørge: „Er der nogen Skade i at tage et Glas Øl?“ Jeg svarer Nej, hvis man kun kan stoppe med det ene Glas, men jeg siger, at den Mand, som maa tage et andet Glas som Følge af, at han har taget et første, skulde ikke tage det første Glas; og medens det undertiden kan være ret at tage et Glas Øl, er det vissselig ikke ret at holde ved dermed. Der kan tillige være Omstændigheder, da det kunde være nødvendigt at tage et Glas Brændevin, men det er ikke nødvendigt at vedblive at gjøre saa. Der gives Omstændigheder, hvorunder det er nødvendigt at tage en Dosis Salt og Sennesblade, men det vilde ikke være godt at holde ved med at indtage denne Medicin.

Hvad nu den Reformation angaar, som for Nærværende finder Sted iblandt os, vil jeg kun gjøre nogle faa Bemærkninger. Lad mig her paaminde Eder, mine Brødre og Søstre, at Omvendelse maa gaa forud for Daab. Simpelthen at blive døbt i Vand for kun at adlyde en Befaling, eller for kun at behage

Nogen vil være Eder og mig til liden Gavn. Der maa tænkes, og der maa arbejdes. Vi maa arbejde med os selv og bestemme os til ved Guds Aands Hjælp at ville gjøre bedre, være mere trofaste i at gjøre Guds Villie i Fremtiden, end vi have været i det Forbigangne. „Men," siger En, „jeg er villig til at lade Kirkens Autoriteter kontrollere mig og have al den Myndighed, de ønske, i aandelige Ting, men jeg er ikke enig i, at de skulle styre og lede i timelige Ting." Hvis, mine Sødskende, Præstedømmets Myndighed alene indskrænkede sig til aandelige Ting, vilde det System, hvormed vi ere forbundne, ophøre at være Guds Rige og det sande Jesu Kristi Evangelium, fordi Evangeliet i sin Fylde ikke alene indbefatter aandelig, men ogsaa timelig Frelse. I de gamle Lande gaa Folk omkring i de Fattiges Huse med Traktater, og give dem Prædikener saalange som den moralske Lov, byde dem at være taknemlige imod Gud og at være tilfredse, paa samme Tid findes der maaske ikke noget Brød i Huset, Manden har intet Arbejde, og Børnene ere klædte i Laser og Pjalter som Følge af Despotismens Jernhaand og den Forskjellighed i Rigdom og Fattigdom, som existerer der, thi der er hver Mand for sig og Djævelen for det Hele. Men Evangeliet lover at give timelig Frelse. Som det var i Noæ Dage, saaledes skal det ogsaa være ved Menneskens Søns Tilkommelse — Menneskene ville ikke alene blive lærte, hvorledes de kunne blive frelste hisset, men Evangeliet vil vise dem, hvorledes de kunne blive frelste her i dette Liv, fordi Maaden at leve paa her har en god Del at gjøre med Livet hisset. Evangeliet i sin Fylde og Fuldkommenhed byder Europas undertrykte og fortrængte Børn at forlade deres Fædreneland og komme her, hvor de kunne bygge Huse og bo i dem, hvor de kunne plante Vingaarde og æde Frugten deraf, og hvor de, kort sagt, i fuldt Maal kunne nyde Frugten af deres Arbejde. Dersom Guds Tjenere ikke havde Ret og ikke udøvede deres Myndighed til at lede de Hellige i deres timelige Affærer og anvise dem Maaden og Midlerne, hvorved de bedst kunne forskaffe sig og sine Familier Livets Fornødenheder, vilde „Mormonismen" ikke være Evangeliet, det vilde kun være Sektisme.

Men dette Evangelium har til Hensigt at bringe de Sidste-Dages Hellige i en saadan Stilling, at de kunne bygge og bo, plante og nyde Frugten af deres Arbejde. Men hvis vi have besluttet at holde fast ved det Princip, som hersker almindelig i Babylon — hver Mand for sig og Djævelen for Alle — hvormange Slægter vilde da hengaa, før vi saa den samme sociale Tilstand iblandt os, som nu existerer i Øststaternes og Europas folkerige Stæder, hvor i Vintertiden en Slags Kjøkkener maa aabnes forat holde Folk ilive og hindre dem fra at dø af Hunger og Sult paa Gaden? Hvor nogle Faa leve i Rigdom og Luxus, medens Massen af Folket befinder sig i den største Fattigdom og Elendighed? Hvormange Slægter vilde medgaa forat frembringe disse Yderligheder her? Ikke mange. Behøves der nogen Aabenbaring eller nogen overordentlig aandelig Anstrængelse forat kunne forstaa dette? Nej. Jeg bryder mig ikke om, hvad man kalder det, enten det er Forenet Orden, Enoks Orden, Jakobs Orden, Johannes Orden eller noget andet Navn, men jeg siger, hvis der er nogen Maade, hvorpaa vi kunne opholde os selv, nogen Orden, som vil beskjæftige de Ubeskjæftigede, som vil give vore Sønner og Døtre fuldt op at bestille og gjøre dem mere velhavende, end vi ere, som vil sætte os istand til at give mere til Opbyggelsen af Templer, Forsamlingshuse og Skoler,

til Ophholdelsen af de Fattige, til Evangeliets Udsenden til Jordens Nationer og for Understøttelsen af deres Familier, som lades tilbage, samt en stor Mængde andre Ting, som kunne gjøres til Guds Navns Herliggjørelse og Opbyggelsen af hans Rige, lad os for Guds Skyld have det, ligemeget med hvad Navn det benævnes.

Jeg tror, at den første Prædiken, jeg nogensinde hørte i Utah Territorium, var: „Brødre, det er nødvendigt for Eder at tage Forholdsregler til at opholde Eder selv, istedetfor at maatte sende Øst, Vest, Nord eller Syd efter de Ting, I behøve." Jeg har hørt denne Prædiken gjentages Aar efter Aar. Ere vi rede til at udføre den? Ere vi rede til at tage fat i den praktiske Del af vor Religion i timelige Ting? Fatte vi Nødvendigheden heraf? Vi vide, at der overalt i Landet (Amerika) tales om flaue Tider, og Ingen kan se nogen Udvej til Forbedring; den eneste Maade at frembringe en Forbedring blandt os i denne Henseende er, at tage fat for Alvor og udøve de Principper, som stadigen læres os, nemlig at opholde og hjælpe os selv ved Hjemfabrikation og Hjemindustri. Arbejde og Kapital maa forenes tilsammen; den ene kan ikke undvære den anden, de maa gaa Haand i Haand; al Strid imellem dem maa ophøre, og de maa forenes med den faste Bestemmelse og klare Forstaaelse af, at deres Forpligtelser ere gjensidige. Vi som et Samfund af Hellige, som en Forening af Brødre og Søstre, den Almægtiges Sønner og Døtre, maa forenes paa en eller anden Maade, som kan have dette Resultat tilfølge, ellers vilde jeg være bange for at beskrive Eder Følgerne.

Jeg har fremsat for Eder nogle af mine Anskuelser, og er netop kommen halvvejs i min Tale. Jeg havde tænkt at oplæse i Eders Paahør den Forenede Ordens Regler, thi Mange have hørt om visse Regler, som de tro, de maa antage, før de blive gjendøbte, og jeg tænkte, jeg vilde læse dem iaften for netop at se, hvormange af Eder de vilde gjøre bange, men jeg har ikke Tid dertil, da Klokken nu er 8. Jeg vil derfor slutte, haabende at mine faa spredte Bemærkninger maa gavne Enhver af os. Jeg skulde lide at optage Resten af mit Emne en anden Gang, men da der er saamange Ældster, der have den samme Aand, vil det intet Tab være, om jeg aldeles ikke mer indlader mig derpaa. Amen.

Gamle Amerika.

(Af Ældste G. M. O. i „Juvenile Instructor".)

(Fortsat.)

Jared.

Efterat Skaberen havde delt Jorden og forundt en kort Tid — en fjorten Aar — til dens Ordning, vedblev han sit Delingsværk med at forvirre Folkets Sprog, „sværgende i sin Vrede, at de skulde adspredes over al Jordens Kreds, og overensstemmende med Herrens Ord blev Folket adspredt." Saaledes ere nu Noæ Efterkommere, der oprindelig vare indskrænkede til et vist Sted, og blandt

hvem en mærkelig Enighed og Lighed herskede, adspredte over den ganske Jord, repræsenterende fire levende, forskjellige Typer, nemlig den hvide, røde, gule og sorte Race. Lærde Ethnologer, der have tilsidesat Tydeligheden af den Hellige Skrifts inspirerede og hellige Optegnelser, have tabt sig i tomme og ofte absurde Theorier under deres gjentagne Bestræbelser forat udfinde Hemligheden ved disse forskjellige Racers Oprindelse og deres første Fremtræden paa Jorden, men alle deres Anstrængelser i denne Retning have indtil denne Stund været forgjæves. Paa dette vidtstrakte Diskussionsfelt ville vi imidlertid ikke indlade os, fastholdende vor Tro, at alle Mennesker bleve skabte lige med Guds Billede til Model, uden nogen Klassifikation eller Adskillelse i Kulør, men at formedelst Ugudelighed have Menneskene bragt gjentagne Forbandelser over sig som f. Ex. i Tilfældet med Kain, Kam og Kanaan, idet deres Hud undergik en Slags Forandring. Ved Klimatindflydelse, Levemaade, Sammenblanding og ved at efterkomme eller ringeagte en alvis Guds Villie og Bud, har Mennesket stræbet fremad eller er falden fra den ophøjede Stilling, som det oprindelig indtog, og istedetfor at repræsentere én Type som oprindelig bestemt, der skulde tale ét Sprog og danne én stor Broderskabsorden, ere vi nu adsplittede, delte, klassificerede og markerede, saa at Babels Forbandelse for nærværende Tid er bleven en Forvirring værre end nogensinde.

Idet vi forlade den østlige Halvkugle, som efterhaanden bliver befolket paany af de talrige Stammer og Familier, der udspringe fra Babel, vende vi vore Tanker mod den længe uopklarede Hemlighed — Amerikas Bebyggelse paany. Indtil Fremkomsten af Mormons Bog kunde ingen rimelig Theori eller bestemt historisk Forklaring blive givet om den vestlige Halvkugles Urbeboeres Oprindelse. Mange og forskjellige, fornuftige og ufornuftige, have de fremsatte Theorier været forat forklare det Folks Herkomst, der har efterladt sig saa storartede Ruiner rundt om i Landet. En af disse Theorier er, at de oprindelige Beboere vare „Israels ti tabte Stammer". Denne Anskuelse er bleven forsvaret af nogle Studerende i særdeles velskrevne Afhandlinger. Efter fra først af at være bleven fremsat af spanske Munke, som endog paastode, at Evangeliet var bleven prædiket i Amerika af St. Thomas, er denne Anskuelse bleven antagen af mange dygtige Skribenter, som have givet os lange, detaljerede Beskrivelser om disse Stammers Rejse gjennem Palæstina, Syrien og Dele af Asien, over Behringsstrædet og derpaa Syd langs det Stille Havs Kyster. Lord Kingsborough ofrer Størsteparten af et af sine store Værker til Forklaring og Understøttelse af denne absurde Idé. En anden ligesaa urimelig Hypothese er, at Civilisationen blev bragt til Amerika af Malayerne. Nogle faa Grandskere forfægte, at de første Indbyggere kom fra Fønicien; og M. de Gourbourg samt nogle andre Skribenter holde paa, hvad man passende kunde kalde „Atlanta"-Theorien. De formode, at det amerikanske Kontinent oprindelig i Form af en Halvø har været beliggende, hvor Atlanterhavet nu er, og at engang i Tiden denne udstrakte Del har undergaaet betydelig Forandring ved store Naturomvæltninger, hvorved de to Halvkugler endyderligere ere blevne adskilte, samt at det atlantiske Folk, som undgik Ødelæggelsen, nedsatte sig i Centralamerika. I Virkeligheden have ivrige Skribenter tillagt næsten enhver fremragende Nation i den gamle Verden Æren af at have frembragt de oprindelige Beboere af Amerika, saaledes f. Ex. Fønicierne, Karthagenienserne, Israeliterne,

Araberne, Ægypterne, Celterne, Hinduerne, Tartarerne, Skytherne, Korianerne, Samojederne og Tunguserne.

Midt under alle disse modstridende og fejlagtige Beretninger, ville vi undersøge den simple, ligefremme og usmykkede Optegnelse af Profeten Ether, som den staar anført i Mormons Bog. Her lære vi, at da Herren forvirrede Sproget ved Babel, førte han en Koloni under Jareds og hans Broders Anførsel til dette Land. Ligesom han forhen havde ført Arken over de stormfulde Vande, og ligesom han sidenefter førte Israels Børn over Arabiens brændende Sletter, saaledes ledte han nogle faa udvalgte Folk til et Land, som „var udvalgt fremfor alle andre Lande paa Jorden." Denne Optegnelse underretter os om, at efter en Rejse i Ørkenen, under hvilken de stundom vare nødsagede til at bygge Færger til Benyttelse ved Overfarten over de mange Floder, maatte de ved Ankomsten til Havet tage fat og bygge Skibe, hvormed de fra et eller andet Punkt paa Afrikas Vestside, maaske fra Kysten af Marokko, sejlede til Amerika og nedsatte sig som Kolonister i den midterste Del af det vestlige Kontinent.

Ether har givet os en Beretning om Jared og hans Folks første Fremtræden, deres Fremgang og Forfald, men Folket i denne Tidsalder betragter den Bog, som indeholder hans Optegnelser, for en Mythe, og holder fremdeles fast ved deres forskjellige Theorier og Anskuelser. Lad os anføre nogle af de gamle Fortællinger, hvorpaa Alle tro, og se hvorvidt Ethers Bog stemmer overens med de Traditioner og faa Optegnelser, som Efterkommerne af denne Koloni, der landede her for en tre tusind Aar siden, have efterladt sig.

Tre store Begivenheder havde allerede fundet Sted i Verdens Historie af saamegen Vigtighed, at de aldrig kunde forglemmes eller udslettes af Menneskets Hukommelse, saalænge Tungen kunde tale eller Haanden optegne, nemlig Menneskets Skabelse, Syndfloden og Sprogforvirringen ved Babel. Ved at gaa tilbage fra Søn til Fader, er det aldrig bleven forglemt, ved at gaa ned igjennem Tiden fra Fader til Søn vil det aldrig blive forglemt. Lad os se, hvor vel de gamle Amerikanere have bevaret Erindringen om disse Epoker, der saa bestemt angive os Kilden til nærmere Underretning.

Den toltekiske Malning af Syndfloden og Sprogforvirringen ved Babel, hvoraf et Kobberstik haves i Humboldts „Mexiko", ligeledes i Priests „Oldtidslevninger" og Klavigeros „Mexikos Historie", var malet i en Manuskriptbog, der var lavet af Bladene af et Træ, som var udseet til det Øjemed. Billedet fremstiller Noa flydende i en Kano eller Baad, over Noa hæver sig et Bjerg, hvis Top omkrandses af et Træ; tilvenstre ses et andet Bjerg eller Top, omslynget af et Horn, at hæve sig over Vandet. Dette er en hieroglyfisk Betegnelse af Bjerget Kolhuakan (Ararat). Ved Foden af Bjerget findes to Hoveder — Noa og hans Hustru. I Træet sidder en Due, fra hvis Næb den toltekiske Tale- og Sprogfigur udgaar. Femten Menneskefigurer nærme sig og modtage deres Sprog fra Fuglen; det formodes, at disse Figurer forestille forskjellige Familiers Overhoveder eller Ledere for femten Stammer. Et mærkværdigt Træk ved dette Billede er, at de omhandlede Figurer ingen Lighed have med de nuværende Indianere, men synes at være en Afskrift af en Gruppe gamle Græker eller Romer. Denne Fremstilling af en kaukasisk Gruppe er et

stærkt Vidnesbyrd om, at den nuværende Indianer ikke er en Repræsentant for de første Indbyggere af Amerika.

Klavigero beretter, at Chiapanese-Indianerne havde et Manuskript, hvori der stod skrevet, „at en Person ved Navn Votan var nærværende ved Bygningen (af Babels Taarn) forat stige tilhimmels, og at ethvert Folk dengang erholdt deres forskjellige Sprog."

De gamle Indianer paa Kuba, nemlig Karaiberne, lærte af deres Forfædre, at Gud skabte Himlen, Jorden og alle Ting; endvidere at en gammel Mand, der havde forudseet den store Vandflod, byggede en Kano og indskibede sig i den tilligemed sin Familie og mange Dyr. Da Vandet efterhaanden formindskedes, udsendte han en Ravn, som aldrig vendte tilbage; han udsendte derpaa en Due, som snart vendte tilbage med en Gren af Hobatræet. Den gamle Mand og hans Familie udskibede sig derpaa, og da han engang efter den store Vandflod havde lavet Vin af Druer, var han bleven beruset. Medens han befandt sig i denne Tilstand, blottede en af hans Sønner hans Nøgenhed, og en anden dækkede ham til. Da han vaagnede, velsignede Herren den Sidste og forbandede Førstnævnte. Karaiberne ansaa sig forat være Efterkommere af den Søn, som blev forbandet. Zapothekerne i Sydamerika brøste sig af at have levet i Amerika før Syndfloden og at have bygget Staden Koatlan, saa kaldet fordi den blev anlagt paa et Sted, hvor der sværmede af Slanger. Koatlan er det samme som Slangestaden. Den var bygget ifølge deres Tradition 327 Aar før Syndfloden. En Rest af deres Folk tilligemed deres Konge ved Navn Petela frelste sig under Syndfloden paa et Bjerg.

Den aztekiske Tradition tilligemed deres Religion og Love gik i Virkeligheden i Arv fra Tolteckerne, som de aldeles fortrængte. De fortælle os, at Noa, hvem de kalde Tezpi, frelste sig og sin Hustru, hvem de kalde Xochiquetzal, paa en Flaade eller Kano. Denne Flaade eller Kano hvilede ved Foden af et Bjerg kaldet Kolhuakan efter Vandfloden. De sige, at paa denne Flaade var der foruden Tezpi og hans Hustru flere Børn og Dyr samt Levnetsmidler, hvis Bevarelse var af stor Vigtighed for Menneskeheden. Da den Store Aand, Tezkatipoka, bød Vandene at gaa tilbage, udsendte Tezpi fra sin Flaade en Grib, som aldrig vendte tilbage paa Grund af den store Mængde døde Lig, som fandtes, hvoraf den gjorde sig tilgode. Han udsendte derpaa andre Fugle, hvoraf en var en Kolibri, som vendte tilbage alene, holdende i sit Næb en Gren bedækket med Blade. Tezpi, der saa, at et friskt Grønsvær bedækkede Jorden, forlod Flaaden i Nærheden af Bjerget. De sige, at Menneskene, som bleve fødte efter denne Vandflod, bleve fødte stumme, og at en Due senere gav dem deres forskjellige Sprog.

Professor Schoolcraft giver, i sin vel gjennemtænkte Beretning til det smithsonske Institut og Katlin i sin Historie om de nordamerikanske Indianer, en Beskrivelse af en meget interessant Ceremoni, som til Erindring om Syndfloden og Fuglenes Løsladelse aarlig blev udført af Mandanerne, en Nation, der nu er uddød, men som tidligere beboede Landet mellem Lille-Missouri og Yellowstone Floderne. (Forts.)

Skandinaviens Stjerne.

Den 15de Oktober.

Præs. Jos. F. Smiths Affkedshilsen.

(Fra „Millennial Star".)

Det vil ses ved Gjennemlæsningen af et Brev fra Præsident Brigham Young, som findes paa en anden Side af „the Star", at min Tid er kommen til at byde Ældsterne og de Hellige, hvis Lod det er, endnu en Tid at forblive i Babylon, Farvel, forat vende tilbage til Familie, Venner og mit meget elskede Hjem i Zion med det Kompagni, som vil afgaa fra Liverpool den 15de Septbr.

Da jeg ankom til England den 21de Marts 1874, har derfor mit Ophold i den europæiske Mission været noget kort, nemlig omtrent 18 Maaneder, men det har alligevel været meget behageligt, og den indvundne Erfaring vil udentvivl være mig til megen Gavn, og jeg haaber, at mit Arbejde i Missionen ikke har været forgjæves, men vil bære gode Frugter i Fremtiden.

Mange af de Bekjendtskaber, som jeg har havt Anledning til at stifte, medens jeg har været paa denne Mission, ville bestandig blive behageligt erindrede og betragtede af mig som de mest velsignede og behagelige i mit Liv. Jeg har glædet mig storligen over den Kyndighed, Trofasthed, Nidkjærhed og Iver, som Ældsterne overalt i Missionen have lagt for Dagen, og føler mig lykkelig over at have været forenet med saa gode og trofaste Mænd. De have arbejdet uden Ophør, deres Sind har været hendraget til deres høje og vigtige Kalds Pligter, de have søgt efter de Oprigtige og Ydmyge af Hjertet forat bringe dem til Kundskab om Sandheden, som den er i Kristo Jesu; deres Liv har været rent og exemplarisk, og deres Visdom og Raad saadanne, som Verden burde, og vi haabe, de Hellige ville agte og sætte Pris paa. Og jeg siger nu til dem Alle, Brødre, Gud velsigne Eder, og med det hellige Præstedømmes Fuldmagt og Myndighed velsigner jeg Eder. Til dem, som blive tilbage, siger jeg: Fortsæt Eders Arbejde i mægtig Tro, tag fat med fornyet Iver og svigt ikke den gode Sag, prædik glade Tidender til de Ydmyge, opmuntre de Bekymrede, forkynd Frihed for de Fangne, trøst de Bedrøvede og henvis dem til Zion, thi Herrens behagelige Aar og vor Guds Hævns Dag er forhaanden; vedbliv at sætte Exemplet i enhver god og ædel Gjerning, erkjendende, som Ældsterne og de Hellige i Israel alene kunne, at det er ikke Theorien eller Prædikenen alene, men den absolute Udøvelse af vor ophøjede Religion, som vil gjenløse Verden fra Synd og bevare Folket ilive. Til de hjemvendende Ældster: Behold Retfærdighedens Rustning paa, vedbliv at kjæmpe mandig for Zions Forløsning, de Helliges Frihed og Herrens Salvedes Sikkerhed imod enhver Fjende, som stiller sig i Opposition dertil. Lad os fremfor Alt overvinde vore egne Svagheder og underkaste vor Villie Guds Lov, at vi maa være standhaftige og urokkelige i Sandheden og vor Fremadskriden

usvækket paa Pligtens Sti. Til de fattige Hellige, som ere adspredte rundt om blandt Jordens Nationer: Deltag ikke i Babylons Synd og Ugudelighed, afryst dem og gaa ud fra hende, at I ikke rammes af hendes Plager, thi Gud, omendskjøndt langmodig, vil alligevel komme frem af sit Skjulested og straffe stærke Nationer, hvor snart vide vi ikke, men visselig vise Tidernes Tegn, at Dagen er nær forhaanden.

Opspar Skillingerne, som med Tiden ville udgjøre Dalere, stol paa Gud og Eder selv, brug det Lys og den Visdom, som han har skjænket Eder til at være sparsomlige og arbejde med et vist Maal for Øje. Stands med at forøde Midler til unyttige Fornøjelser, indtil det store Maal — at samles til Zion er opnaaet; lad dette være Eders første Tanke og arbejd med en fast og bestemt Villie, og I ville opnaa det. Det vil kun være til liden Trøst at vide, at Tiendedelen af Ens Fortjeneste, som er det Beløb, der tilkommer Herren, er anvendt til Brugen af Øl og Tobak alene. At give frit til Djævelen er værre end at kaste bort! Intet Under da, at det er vanskeligt for Nogle at adlyde Guds Lov, thi de søge at tjene to Herrer. En trofast Hellig kan ikke tillade sin Kjærlighed, Sympathi eller Interesse at blive delt mellem Guds Rige og Satans Riger. Helliggjør Eder selv, at I maa komme rene og ubesmittede ud af Trængselen og uden Brandlugt paa Eders Klædninger. Hjælp at fremme Guds Gjerning i Eders Fødeland ved ethvert Middel, der staar i Eders Magt — I ville Intet tabe derved, men derimod vinde Meget.

Jeg ved, hvorom jeg taler, og kan bære Vidnesbyrd derom. Jeg ved, at Guds Rige er oprettet paa Jorden, og Raabet udgaar: „Frygter Gud og giver ham Ære, thi hans Doms Time er kommen", det Raab, som umiddelbart paafølger denne højtidelige Advarsel, er: „Babylon er falden, er falden." Lad os ikke alene undfly „denne store Stads" Fald, men lad os sikre os en salig Fred, Lykke og evigt Liv i Gud vor evige Faders Stad.

Med et Hjerte fuldt af ubeskrivelig Taknemlighed til Gud for hans Naade, med Kjærlighed til mine Medarbejdere og de Hellige overalt i Missionen og til Verden, er min stadige Bøn for Zions Velfærd og Sandhedens Triumf, i hvis Interesse jeg har stillet mit Liv og Arbejde, vidende, ikke blot troende, at naar denne jordiske Hytte engang nedlægges i Graven, jeg da vil faa en Bygning af Gud, som ikke er gjort med Hænder, men som er evig og uforkrænkelig. Da jeg regner alle Ting for Intet mod Fortrinligheden ved Kundskaben om Jesus Kristus, er det min Mening og faste Beslutning ved Guds Hjælp at gaa fremad og søge at erholde Styrke og Visdom til at vedblive trofast indtil Enden. Jeg tøver ikke med at stille mig i Guds Tjeneste, at erklære mig paa hans Side, at forkynde Verdens Ugudelighed og til det Yderste befæste mig selv ved ethvert mulig retfærdigt Middel i Evangeliets Pagt, thi jeg ved Evangeliet er Sandhed.

Dette er mit Vidnesbyrd i Korthed. Til Slutning vil jeg ikke undlade at fremsende min bedste Hilsen til Ældsterne, de Hellige og mine Venner i Storbritannien og Europa, i Særdeleshed dem, med hvem jeg har været mere intimt forbunden, og med hvem jeg har havt mangen glad og behagelig Time.

Jos. F. Smith.

Ifølge Ovenstaaende er Præs. Jos. F. Smith afløst fra sin Stilling som Præsident over den europæiske Mission. Ældste Albert Carrington, som med Hustru

og yngste Søn ankom til Liverpool den 12te Septbr. er bestemt til hans Eftertræder. Præs. Smith forlod Liverpool den 15de September tilligemed Emigranterne af samme Dato. — Gjennem Guion-Liniens herværende Agent erfare vi, at nævnte Kompagni Emigranter ankom til New York den 25de f. M. efter en Overrejse af kun 10 Dage. —

Ældste S. Johnson tilligemed tre andre Emigranter forlod Kjøbenhavn den 8de ds. med Dampskibet „Kato".

Konferencemødet i Kjøbenhavn tager sin Begyndelse Lørdag den 13de Novbr. med Afholdelsen af en Forsamling i Lokalet paa Nørrebro Kl. 8 Aften. Næste Dag fortsættes Mødet i „Frederiksberg Morskabstheater", hvor tre Forsamlinger afholdes, nemlig fra Kl. 10—12 Form., 2—4 og 6—8 Efterm.

Afløsning.

Ældste Samuel Johnson, der har været beskikket til at præsidere over Gøteborg Konference, løses med Tilladelse at rejse hjem.

N. C. Flygare,
Præsident over den skandinaviske Mission.

Korrespondance.

Amerika.

Præsidentens Kontor, Salt Lake City,
den 10de Septbr. 1875.

Præs. Alb. Carrington.

Kjære Broder!

Ældste John T. Caine gav os nogle interessante Detaljer om den frygtelige Storm, der overfaldt Dem paa Union Pacific Linien, men det glæder os meget at høre, at De og Søster Carrington ikke syntes at befinde Dem utilpas efter den ubehagelige Katastrofe. Gjennem Telegram fra W. C. Staines erfare vi, at De allerede er afsejlet fra New York.

Det er unødvendigt for mig at indlade mig paa Detaljer angaaende den triste Begivenhed, som saa snart efter Deres Afrejse til Europa kastede sin mørke Skygge over vort Liv her, da de nærmere Omstændigheder ved Broder Geo. A. Smiths sidste Øjeblikke i Dødeligheden udentvivl allerede have naaet dem.

Ved hans Overførelse til en lysere Sfære taber jeg en opofrende Ven, en vis Raadgiver og en livsvarig Kamerat. Han efterlader sig, saavidt min Kundskab strækker sig, og den er meget udstrakt, et Navn saa rent og saa værdigt til Efter-

ligning som nogen Anden af den Allerhøjestes Tjenere, der nogensinde have levet paa hans Fodskammel. Han hengav sit Hjerte, sit Sind, sin Kraft, sin Kjærlighed, ja i Virkeligheden sit Alt for Forfremmelsen af vor Guds store Hensigter. I sin Ungdom saavelsom i en modnere Alder, i Solskin saavelsom Storm, i Fred saavelsom Fare var han sin Religion, sine Brødre og sin Gud tro. Og hvad mer end dette kan der siges om Nogen? Den Kjærlighed og Agtelse, hvori han var holdt af de Hellige, blev tydelig lagt for Dagen af de Tusinder af Israel, som i Anledning af hans Ligbegjængelse havde samlet sig i det nye Tabernakel, og ved den talrige Skare, som fulgte hans Levninger til deres sidste Hvilested.

Præs. Wells, ledsaget af Ældsterne Lorenzo Snow, F. D. Richards, Josef E. Taylor, A. M. Musser og Andre toge herfra i Mandags paa en længere Missionstur gjennem den sydligere Del af Territoriet. De have holdt Forsamlinger i Nefi, Gunnison og Richfield, fra hvilket sidstnævnte Sted de ville tage videre til St. George, over Long Valley, Kanab og Settlementerne ved Rio Virgin. Skulde Intet blive ændret i Programmet, ville de vende tilbage til Salt Lake City omkring den 6te Oktober førstkommende.

Ældsterne John Taylor, Geo. Q. Cannon, Brigham Young jun. og Andre besøge og undervise for Nærværende de Hellige i Cache Valley.

I den senere Tid have Mørkhedens Magters Udsendinge triumferet over at have kunnet skabe et andet „Indianer-Udbrud", som man naturligvis har villet tilregne „Mormonerne". Dennegang har Sammensværgelsen fundet Sted i Deep Creek, men vi have endnu ikke været istand til at faa Enkelthederne ved denne Affære at vide, kun vide vi saameget, at Urolighederne, om der overhovedet har existeret nogen, ere blevne grovt overdrevne, og at vore Brødre af Lamaniterne Intet have havt dermed at bestille. Der er imidlertid bleven telegraferet efter Tropper fra Kalifornien, Camp Douglas og andre Steder til „Krigsskuepladsen". Hvad Enden vil blive, forsaavidt Oprørsstifterne og Tropperne angaar, er endnu ikke vist. Om noget udvortes Vidnesbyrd behøves forat vise, at Lamaniterne eller de amerikanske Indianeres Daab er Herrens Gjerning, kunde det ikke mere klarlig bevises end ved Hurtigheden, hvormed de onde Magter gribe Kjendsgjerningen og opvække de Ugudeliges Hjerter til at forsøge at standse Evangeliets og den sande Civilisations Fremgang blandt disse Forjættelsens Børn.

De Missionærer, der ere bestemte til Skandinavien, have næsten alle antaget Kaldelsen, og ville afrejse herfra strax efter Konferencen.

Fred være med Eder og med al Guds Israel.

Deres Broder i Evangeliet,

Brigham Young.

Lidt af vor Kirkes Historie.

(Fra „Millennial Star".)

(Fortsat).

Hensigten med deres Komme var tilsyneladende den, at forhindre Blodsudgydelse, men deres Venskab for Nauvoos Borgere var ikke virkelig. De vare de strengeste Anti-Mormoner, som kunde findes i Adams Kounty. Paa Grund heraf nægtede d'Hrr. Wood og Rice foruden endel Andre at handle som Medlemmer af nævnte Komité. Disse Folk bragte deres Vaaben med sig, som de gjorde sig megen Umage for at skjule. Man forstod imidlertid, at hvis det ikke lykkedes dem at istandbringe et Forlig, havde de besluttet at forene sig med Pøbelen. De kom ikke Alle ind i Staden Nauvoo, men beskikkede Mindreudvalg til at lede Underhandlingerne.

Den 16de begyndte Pøbelen igjen Kanonaden. Et Forlig var imidlertid under Indgaaelse. En vidtløftig Korrespondance førtes imellem Quincykomitéens Mindreudvalg, Pøbellejren, Major Clifford og de paa Kirkens Vegne handlende, hvilket havde Følgende til Resultat:

„Forligs-, Underhandlings- og Overenskomstsartikler, gjorte og indgaaede den 16de September A. D. 1846 mellem Almon W. Babbitt, Josef L. Heywood og John S. Fullmer, Befuldmægtigede for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, paa den ene Side — Thomas S. Brockman, Befalingsmand over den sammenkaldte Posse, og John Carlin, speciel Konstabel og Possens civile Overhoved i Hancock Kounty paa den anden Side, samt Andrew Johnson, Formand for Borgerne af Quincy.

„1. Staden Nauvoo overgiver sig. Den væbnede Styrke under Oberst Brockman rykker ind og tager Staden i Besiddelse imorgen den 17de September Kl. 3 Efterm.

„2. Vaabnerne afleveres til Quincykomitéen, for igjen at tilbagegives ved Overfarten over Floden.

„3. Quincykomitéen forpligtiger sig til at bruge sin Indflydelse til Beskyttelsen af Person og Ejendom mod al Krænkelse, og Lejrens Officerer og øvrige Mænd forpligtige sig ligeledes til at beskytte Person og Ejendom mod Krænkelse.

„4. De Syge og Hjælpeløse beskyttes og behandles humant.

„5. Stadens Mormonbefolkning forlader Staten eller adspreder sig, saasnart de kunne sætte over Floden.

„6. Fem Mænd, indbefattende Kirkens Befuldmægtigede, (William Pickett undtagen) tillades at forblive i Staden til Varetagelse af Ejendommene, fri for al Plage og personlig Krænkelse.

„7. Fjendtlighederne ophøre øjeblikkelig, og ti Mænd af Quincykomitéen tage ind i Staden paa Embeds Vegne, saasnart de finde det passende.

„Vi Undertegnede underskrive, stadfæste og bekræfte de foregaaende Forligs-, Underhandlings- og Overenskomstsartikler under Aar og Dag som ovenanført.

„Andrew Johnson,
Quincykomitéens Formand.
„Thomas S. Brockman,
Befalingsmand over nævnte Posse.
„John Carlin, speciel Konstabel.
„Almon W. Babbitt,
„Josef L. Heywood og
„John S. Fullmer,
Befuldmægtigede for Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige."

Da mange af de Frivillige havde erfaret, at man var bleven enig om at overgive Staden, at Pøbeltropperne skulde besætte den, „Mormonerne" aflevere deres Vaaben og tage bort, saasnart de kunde sætte over Floden, følte de meget forbitrede. Squire Wells, der tilfældigvis hørte de Bemærkninger, som bleve gjorte under et Møde, som de holdt i Beachs Gjæstgiversted forat drøfte Sagen nærmere, bebrejdede dem og sagde:

„Det er ingen Nytte til for en lille Haandfuld Frivillige at søge at forsvare Staden mod en saa overlegen Styrke. Hvad Gavn have de Hellige at vente af dens Forsvar? Vore Interesser ere ikke ensbetydende med dens Besiddelse, men snarere i at komme bort fra den. Hvem kunde finde det passende at sætte vort Liv paa Spil forat forsvare et Sted, som vi alligevel have til Hensigt at forlade? Jeg har været i Josefs, Hyrums og de Tolvs Raad, og jeg ved, de ønskede, at de Hellige skulde forlade Staden og tage mod Vest. Ere ikke de Tolv og de fleste Medlemmer af Kirken allerede tagne, og er ikke deres Raad til os at følge efter? Have de ikke sagt os, at vor Sikkerhed ikke var i Nauvoo, men i vor Fjernelse vestover?

„Vore Ledere have ingen Midler til at kunne fortsætte Forsvaret, de ere allerede slupne op. Major Parker, som blev sendt af Guvernøren til at hjælpe os, lovede, da han tog bort, at hverve Mænd og strax vende tilbage og komme os tilhjælp, men han har forsaget os, og er det ikke bekjendt nok, at Quincykomitéen var beredt til at slutte sig til Pøbelen, hvis et Forlig ikke var kommen istand? Under disse Omstændigheder har jeg benyttet min Indflydelse til Fordel for Nauvoos Overgivelse paa de bedste Vilkaar, vi kunde opnaa, hvilket er den bedste og eneste vise Politik tilbage for os at følge.

„Brødre, betænk, vi have Intet at vinde ved at forsvare Nauvoo, men Alting at tabe, ikke alene Ejendom, men ogsaa Liv staar hver Time ifare."

Esquire Wells havde kun nylig sluttet sig til Kirken, men havde været en fremragende Mand og taget virksom Del i Nauvoos offentlige Anliggender lige siden Stadens Anlæggelse, og havde været fortrolig med Profeten Josef, Præsident Young og de tolv Apostle. Dette og hans sjeldne Artighed i at hjælpe til at forsvare Staden gav ham Indflydelse blandt Folket, og hans Raad og Ord havde stor Vægt hos dem.

Hr. Brayman, Guvernøren af Illinois Agent erklærede, da han hørte Traktaten oplæst, at det overgik Alt, hvad han nogensinde havde hørt eller læst af den Slags. Han vidste, at de Frivillige handlede efter Guvernørens Ordre, og dog vare de overmandede af Pøbelen og nødsagede til at indgaa paa Betingelser, som havde deres Forvisning tilfølge, for derved at frelse deres eget og deres Familiers Liv. Der var ogsaa Kvinder og Børn tilstede, af hvilke Nogles Mænd og Fædre befandt sig i de Forenede Staters Armé, og havde taget afsted til Kalifornien tilfods over ufremkomlige Ørkener og Bjerge forat plante deres Lands Fane i fjerne Lande. At se deres Hustruer, Børn og Venner drives fra deres Hjem af en blodtørstig Pøbelhob bragte Hr. Brayman til at udgyde Taarer. Der var ogsaa Andre fra forskjellige Dele af Unionen, som vare Øjenvidner til disse Ting, og som fandt sig lignende rørte over Synet. (Forts.)

Blandinger.

Dampskibet „Bagers" Brand. Om denne forfærdelige Ulykke meddeler „Sydsvenska Dagbladet" Følgende:

„Lørdag Eftm. d. 2. Oktb. Kl. 5 forlod Skibet Travemünde. Ved Daggry passeredes Møen. Natten var stormfuld. Af Hensyn til den svære Søgang blev Kursen sat østligere eller længere ud fra Sjællands Kyst, og deraf kommer det, at det ikke i den overhængende Fares Øjeblik blev muligt at sætte Skibet paa Land. Da „Bager" Søndag Morgen Kl. $5^1/_2$ befandt sig omtrent midt imellem Stevns Klint og Dalstens Rev, hørte Kaptejn Mattsson, som opholdt sig paa Kommandobroen, et svagt, dumpt Knald nedenunder sig. Han anraabte Manden ved Roret og spurgte, hvad der var paafærde; i samme Nu flammede en Lue op fra de mellem det overdækkede Fordæk og Agterdækket henstuvede Damejeanner, og umiddelbart efter forplantede Luen sig fra den ene Flaskekurv til den anden under en uafbrudt Række af svage Knald. Alle Mand bleve nu kaldte paa Dækket; men inden Alle, saavel Passagerer som Mandskab, havde efterkommet denne Ordre, en Del blot halvpaaklædte, var Forbindelsen mellem For- og Agterskibet allerede afbrudt af et bølgende Flammehav. Paa Kaptejnens Befaling klargjordes og nedfiredes begge Skibsbaadene, og første Styrmand fik tilligemed første Maskinist Kommando over Læbaaden, hvori tillige otte Dækspassagerer, hvoriblandt fem Fruentimmer, toge Plads, medens en norsk polyteknisk Kandidat ved Navn Ahrenz, anden Styrmand og to Mænd af Besætningen, den ene med slemme Brandsaar, toge Plads i Luvartbaaden. Til dem sluttede sig omsider ogsaa Kaptejnen, efterat han i det sidste Øjeblik havde reddet en Blikkasse med endel af Skibets Kontanter. Dækket foran Kahytstrappen lignede da en brændende Flod af en gulbrun Vædske, som ogsaa strømmede i Luer ned ad Skibets Sider og flød brændende ovenpaa Vandet. Da Kaptejnen med sin Baad satte fraborde, saas den anden Baad, fyldt med Vand, slæbe bag efter Skibet, medens kun en eller to Passagerer holdt sig fast ved Rælingen. Formodentlig er den ene Baad under Nedfiringen bleven hængende fast ved en Krampe eller Tougende og strax bleven overskyllet af Styrtesøerne.

I det Øjeblik, da Kaptejnen med sin Baad lagde ud fra Agterenden, frembød det brændende Skib et rædselsfuldt Syn. Midtskibs flagrede Luerne højt op omkring Skorstenene, indhyllende Forskibet i en tæt Røg, hvor man glimtvis saa en eller anden Passager samt den ene Opvartningsjomfru vride Hænderne i Fortvivlelse, medens de udstødte hjerteskjærende Angstskrig, som blandede sig med den ængstelige Vrinsken af to ædle franske Heste, der vare indkjøbte for svensk Regning; paa den anden Side havde man ligefor Øjnene den sørgelige Skjæbne af de Passagerer, som i den forulykkede Baad havde søgt at undfly Flammerne for kun at begraves i Bølgerne, og under alt Dette tudede Stormen, overdøvende Klageskrigene. Man greb til Aarerne, af hvilke Kaptejnen førte den ene, skjøndt hans højre Haand var slemt forbrændt. Snart lykkedes det dem at opfiske to af Skibspersonalet af Havet, nemlig Restauratøren og en Matros, som vare sprungne overbord, efterat den Førstnævnte havde kastet en tom Tønde ud som et Redningsmiddel. Det gjaldt om at kjæmpe for Livet; hvert Øjeblik fyldtes Baaden med Vand, og man maatte øse den læns

ved Hjælp af Sostøvlerne; i to Timer varede Kampen, inden Frelsens Time slog; et Nødflag paa Spidsen af en Baadshage var blevet bemærket af en tydsk Skonnert „Anna" fra Femern, Kaptejn P. Menzel, paa Rejse fra St. Petersborg til Kristiania, og ved særdeles dygtig Manøvrering lykkedes det denne rolige, behjertede Mand, efterat han havde braset Bak, ved sit Mandskabs Hjælp og ved fra Agterskibet at udkaste Tougender, som de Skibbrudne en for en bandt om Livet, at hale dem alle Syv op af Bølgerne, hvorefter de nøde den venligste og mest omhyggelige Pleje.

Imidlertid havde det brændende Dampskib fjernet sig mere og mere, og kunde kun af og til ses fra Toppen af Braadsøerne, indtil det endelig svandt afsyne, drivende for Vinden, der nu var gaaet over til Sydost. Fra Trelleborg indløb der forrige Mandag Telegram om, at Vraget Søndag Eftermiddag mellem Kl. 3 og 4 var bleven observeret derfra, endnu brændende, hvorpaa det i Løbet af Natten sank paa femten Favne Vand udenfor Kysten mellem Kempinge og Skåre Fiskerlejer.

Første Styrmands, første Maskinmesters og de otte Passagerers Skjæbne kjende vi allerede, og der er desværre neppe heller nogen Tvivl mulig om de Øvriges. Rigtignok saas der Sejlere i Nærheden, men det er neppe rimeligt, at man i en saa voldsom Storm har kunnet sætte en Baad ud for at komme de muligvis paa Vragstumper Omkringflydende tilhjælp. Af Skibsbesætningen savnes ialt 12 Personer, og da Antallet af samtlige Passagerer neppe har oversteget 20, bliver saaledes hele Tabet af Menneskeliv 32 eller maaske 34."

Til Underretning for Abonnerende i Utah paa „Skandinaviens Stjerne" kunne vi meddele, at vor Agent dersteds er: Frøken Joan Campbell, („Historian Office"), Salt Lake City.

„Skandinaviens Stjerne" udkommer den 1ste og 15de i hver Maaned og faas paa Kontoret i Lorentzensgade Nr. 14, 1ste Sal tilvenstre og paa alle kongelige Postkontorer.

Indhold.

Kjøbenhavn.

Udgivet og forlagt af N. C. Flygare.

Trykt hos F. E. Bording.